

SØNDAG D.17. OKTOBER 2010

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Salme 118 v. 19-25

EPISTEL-læsning: Efeserbrevet kap. 1 v. 1-2 og v. 8-20

Prædikentekst: Mattæusevangeliet kap. 21 v. 33-44

Det er ikke altid så let at vide, hvad man skal stille op med en Bibeltekst. For alt efter, hvilket humør, man er i - eller hvor man befinder sig i sin egen tilværelse - hvad man har hovedet fuldt af, eller, hvad der kommer væltende ind over én - kan man få ganske mange forskellige ting ud af det, men læser.

Som nu evangelieteksten til i dag.

Jesus svinger ordentlig piskan her, men da vi jo får at vide, at det slet ikke er os, men farisæerne og de skriftkloge, han sigter til, så kan vi jo bare rigtig nyde den frydefulde fornemmelse ved at kunne sige : "Ha, der kan I bare se - I er jo selv ude om det."

Og det bekræfter ganske godt, hvad jeg lærte om farisæere og skriftkloge, da jeg gik i søndagsskole.

Der er bare lige det, at det kan ikke rigtig bruges til noget. Og så det, at hvis vi tager Jesus til indtægt for noget, der bare minder om Janteloven, så er vi nok gået aldeles fejl af Jesus.

Så .. om igen!

Mattæus skriver sit evangelium til 2.-generations jødekristerne. Det er de fleste bibelforskere ret enige om.

Det var mennesker, som stod i et underligt vadeded : Den første glød af hengivenhed, kærlighed til Jesus, iver og kampgejst for evangeliet var nok kølnet noget.

Deres jødiske baggrund, hvor farisæerne og de skriftkloge med Moseloven var frontfigurer, har de ikke helt sluppet og gjort op med.

Det frustrerede dem nok en del at se, at ham, de troede på som *jødernes* Messias, Jesus, vandt langt bedre fodfæste blandt ikke-jøder, hedninger rundt om i hele romerriget og længere ud endnu.

Mattæus formulerer her beretningen bevidst, så den afklarer den frustration: "Derfor siger jeg jer : Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter."

Og samtidig bliver lignelserne en løftet pegefinger: "Fald nu ikke tilbage på jeres udvælgelse som Guds ejendomsfolk, men se til at I også bærer Guds riges frugter."

Nu har vi vist fat i noget, der lyder mere rigtigt end det med Janteloven.

Og havde man nu været en ung fyrig præst, der gerne ville reformere og revolutionere hele den henslumrende kristenhed i kongeriget Danmark (og det er der nok nogle, der skal gøre), så var denne tekst jo en lækkerbissen.

Her kan man snuppe piskan ud af hånden på Jesus og svinge den over menigheden, ja over hele kirken: "Tro ikke, at I har jeres på det tørre - tro ikke, at Guds rige er sikret for jer, bare fordi I er døbt med nok så meget vand, eller fordi I går i kirke hver søndag. Nej, se til, at I bærer Guds riges frugter! Ellers kan det jo være, at Gud flytter sin velsignelse over på nogle helt andre, som I ikke kan li'!" Er det ikke netop det, Mattæus siger her?

Jeg er lige ved at tro, at jeg har sådan et prædikenmanuskript liggende et sted. Jeg kan bare ikke bruge det til noget i dag, selv om det jo er rigtig nok.

For rigtignokheder er ikke det samme som evangeliet - der er ikke ret meget af Jesus i at nære den form for pietistisk fromhed, som består i at give sig selv og hinanden en evindeligt dårlig samvittighed over ikke at være god nok.

Nej, det er noget helt andet, der springer mig i øjnene:

"Toldere og skøger - det var dem, alle vidste, var fortabte syndere - skal gå ind i Guds rige *før* jer" - og "jer" det var jøderne med farisæerne og de skriftkloge i spidsen.

D.v.s. at døren var åben for begge slags, men der var unægtelig vendt op og ned på nogle begreber her.

De forkastede kom først -- ikke fordi de lovede bod og bedring, men slet og ret fordi de troede. De havde ingen fromhed eller fin moral eller korrekt teologi eller agtelse at stille med. De havde deres tomme hænder, som ikke kunne andet end at gribe fat i Guds nåde.

De andre måtte vente, til de fandt ud af at slippe deres egen rigtignokhed, så de havde hænderne fri til at gribe fat i Guds nåde.

"Den sten, bygmestrene vragede,
er blevet hovedhjørneste
Det er Herrens eget værk,
det er underfuldt for vore øjne?"

Umiddelbart hører vi den strofe fra en af Bibelens gamle salmer som en profeti om Jesus - og det er det.

Men det synes at være et helt grundlæggende princip i Guds utrættelige stræben efter at frelse verden.

Den vragede sten - den sten der ikke duede, men blev hovedhjørneste - den var et sølle slavefolk i Ægypten, som blev Guds ejendomsfolk.

Den var toldere og skøger og andet udskud, som Jesus samlede på.

Den var hedningefolkene, som en rettroende jøde var overbevist om, ikke havde lod og del i Guds rige.

For ingen skal være i tvivl om, at Guds rige bliver kun vort leverum af Guds nåde.

Når vi kan kalde os kirke - og arbejde i Guds vingård, for nu at blive i lignelsens sprog - så er det ikke fordi, vi har de rigtige holdninger og meninger, eller den rigtige måde at være menighed på, eller fordi vi kan fremvise så og så fine resultater af vort slid -- det er ene og alene af Guds nåde.

Når vi gang på gang oplever at Guds rige er nær - er her i vort liv - med glæde og fred og kærlighed, så er det ikke, fordi vi er så og så gode til at håndtere tilværelsen - eller fordi vi har fundet et fromt fodslag af dårlig samvittighed over ikke at være rigtig på den - det er ene og alene af Guds nåde.

Når vi oplever, at være elsket, accepteret, tilgivet af Gud, så vi ikke har noget at lade hinanden høre, så er det ikke fordi vi er så og så pæne, elskværdige mennesker, eller fordi vi formår at skabe de ideelle rammer for et godt fællesskab - det er ene og alene af Guds nåde.

Tænk hvilken befrielse!

En befrielse fra at skulle leve op til alverdens normer - kirkelige normer, fromheds-normer, elskværdighedsnormer, pænhedsnormer, moralske normer, image-normer.

En befrielse til at leve i Guds rige - her på den gamle grumsegrå jord - sådan som vi er - af Guds uforbeholdne nåde.

Det er godt budskab - det er evangelium -- ikke kun for mig - ikke kun for os - men for alle og enhver - for alle vor tids udskud, som ikke kan leve op til tidens normer, men også for alle de mange, som stræber og kæmper for at nå toppen, men i virkeligheden kun når til at pynte på facaden - vor tids farisæere og skriftkloge.

Det er godt budskab for alle.

Netop - stod der ikke her noget om, at vi, som det folk, der fik Guds rige, skulle bære dets frugter. Og er det ikke noget med at få hevet så mange som muligt inden for i det rige?

Så begynder den kirkelige nervøsitet igen at melde sig, for hvordan lever vi nu op til det? Hvordan kan vi nå nogle resultater i vort kirkelige arbejde - vor mission?

Læg mærke til, at når Jesus taler om Guds rige - og om, hvordan det vokser, så taler han aldrig om resultater - ordet findes faktisk ikke i hele Bibelen. Det er et ord, vi hugger fra erhvervslivet. Resultater er noget, vi kan budgettere med, stille op i statistikker, vise frem, score points på - samle på, så vi synes, vi levede op til et eller andet. Et resultat kan være et mål i sig selv.

Nej, Jesus taler om FRUGT -!

Frugt er det, der kommer på f. eks. vinstok, når den stikker sine rødder ned i jorden og suger næring og vand til sig, og breder sine blade ud og slikker solskin -- fordi en vinstok ikke kan gøre andet -- og så sætter den blomster, som bliver til frugter.

Frugt er ikke det samme som et resultat. Frugten er aldrig målet i sig selv -- frugten er begyndelsen på fremtidigt liv.

For når frugten er moden, giver vinstokken frugten fra sig. Hvis ingen plukker den, så kaster den frugten - og en dag spirer små nye planter op -- det ved moderplanten ikke noget om, men den gør det samme til næste år - for sådan er livet givet den af dens skaber. Og sådan gives livet videre.

Så enkelt er livet i Guds rige - at suge næring af den kærlighed, accept og tilgivelse, som vi plantes over i af Guds nåde - at slikke solskin i den velsignelse, han sender over vort liv, og at give det fra os lige så enkelt og ligetil, som vi modtog det af Guds nåde.

Ligesom vinstokken eller frugttræerne eller kornet på marken giver frugten fra sig, så livet gror og breder sig.

Også frugten gives os af Guds nåde.

Tænk, hvilken befrielse! Uden Jantelov - uden piskesnært. Kun og ene og ene og alene Guds nåde!

Når vi begynder at forstå det, er det den største reformation i Herrens kirke - og den største revolution i noget menneskes liv.

Så gør som tolderne og skøgerne - tro det - tag imod - det er frihed.